

Arrest

nr. 232 967 van 21 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2018.

Gelet op het arrest nr. X van 24 juli 2019 waarbij de debatten worden heropend en de zaak sine die wordt uitgesteld.

Gelet op het arrest nr. X van 13 november 2019 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 23 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 30 mei 1991.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 13 oktober 2015. Op 15 oktober 2015 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 maart 2017 wordt de verzoekende partij een eerste maal op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 6 juli 2017 wordt de verzoekende partij een tweede maal op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 28 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse identiteit te bezitten, tot de Pasjtoense Sherzadstam te behoren en 26 jaar geleden geboren te zijn in het dorp Gharkhel, een subdorp van het dorp Tutu in het district Sherzad in de provincie Nangarhar. U ging naar school tot en met de 12e graad en behaalde daaropvolgend uw diploma rechten aan de Aryana University in de stad Jalalabad in de provincie Nangarhar. U bent gehuwd met S. (...) en bent intussen vader van een dochter die geboren werd toen u reeds in België was.

Na het behalen van uw universitair diploma ging u terug naar uw dorp in Sherzad om wat thuis te blijven terwijl u zocht naar een job. Na enkele dagen zaten u, uw vader en enkele gasten in jullie tuin toen de talibancommandant Noor Alam samen met enkele van zijn volgelingen bij jullie kwamen preken en zeiden dat u bij de taliban moest gaan. Uw vader zegde toe uit angst maar zei er bij dat u even thuis diende te blijven omdat u net terug was van de universiteit. In de daaropvolgende weken preekten de taliban nog af en toe in de moskee om u en anderen te overtuigen om bij hen te gaan. Ongeveer een maand en tien dagen na het bezoek van de taliban aan jullie tuin, kwamen ze opnieuw langs bij jullie thuis. Uw vader deed de deur open en zei dat u bij uw tante in het dorp Ashpan was. De taliban werden boos en zeiden dat u zich klaar moest maken om met hen mee te gaan. U leefde nog 20 dagen ondergedoken thuis om dan met de man van uw zus, D. (...), naar Jalalabad te gaan. Daar hielp H. Q. (...), een vriend van uw vader, u met het regelen van uw reis uit Afghanistan. U ging naar Kaboel en vertrok een dag of twee later op 27 of 28 saratan 1394 (Afghaanse kalender, 18 of 19 juli 2015) uit Afghanistan om via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland in België aan te komen op 13 oktober 2015 en asiel aan te vragen op 15 oktober 2015.

U vreest om bij terugkeer naar Afghanistan ofwel gedood te worden door de taliban ofwel verplicht te worden met hen mee te vechten en onschuldigen te moeten doden.

Ter staving van uw aanvraag legt u uw volgende originele documenten neer: uw diploma middelbare school, uw universiteitsdiploma, een getuigschrift van een opleiding die u volgde voor het ministerie van buitenlandse zaken, een getuigschrift van een opleiding Engels die u volgde, een getuigschrift van de universiteit, een verklaring van uw school, een administratieve aanvraag van uw diploma, het resultaat van een Engelse cursus die u volgde en een getuigschrift van een cursus steenslijpen die u volgde. U legt tevens een kopie van uw taskara en enkele uitgeprinte foto's van uzelf in Afghanistan neer.

B. Motivering

Doorheen uw verklaringen heeft u het niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In uw geval kan er echter geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vervolgingsfeiten van de hand van de taliban. Uw verklaringen over de rekruteringspogingen van de taliban zijn immers zodanig vaag en inconsistent met de beschikbare objectieve informatie over de werkwijze van de taliban in de provincie Nangarhar dat zij ongeloofwaardig zijn. Uit specifieke landeninformatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt namelijk dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via

connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Afghanistan-specialist Giustozzi stelt zelfs dat de concrete bedreiging van families om zonen als strijder te leveren, uitzonderlijk is. Dat u op de manier die u beschrijft door hen benaderd werd voor een gedwongen rekrutering is dan ook weinig overtuigend. U geeft zelf aan dat u door uw neef die nog steeds in Tutu woont telefonisch op de hoogte bent gebracht van het feit dat de taliban na uw vertrek een publieke mededeling hadden gemaakt in de moskee om mee te helpen vechten tegen IS in Tora Bora (gehoorverslag CGVS 2, p. 6). Wanneer u hierop gevraagd wordt of u vrienden of familie heeft die daar op in gingen en de taliban vervoegden, antwoordt u ontwijkend (CGVS 2, p. 6). In het eerste interview bij het CGVS zei u nochtans expliciet dat u geen familie of kennissen heeft die banden hebben met de taliban (CGVS 1, p. 19). Het is daarbij merkwaardig dat noch uw broer Kaher, noch uw schoonbroers Daoud, Waheed en Saleem, noch de zoons van uw tantes ooit door de taliban benaderd werden om hen te vervoegen (CGVS 2, p. 5) maar u wel, terwijl u geen enkele indicatie gaf dat u geïnteresseerd was om bij de taliban te gaan (CGVS 1, p. 19). Wat betreft uw broer verklaart u dit door het feit dat hij een oog verloor en gewond raakte bij een ontploffing (CGVS 2, p. 5) maar daarbij dient opgemerkt te worden dat hij nog steeds in staat is om te werken (CGVS 2, p. 5). Bovendien zegt u over de belangrijke talibancommandant Jaipur dat deze amper kan wandelen vanwege problemen met zijn benen (CGVS 1, p. 31). Dat uw broers verwondingen aldus zo'n struikelblok zouden zijn voor de taliban terwijl hij nog kon werken en andere talibanleden ook verwondingen hadden, is twijfelachtig. Verder kunt u geen verklaring geven voor het feit dat u wel benaderd werd maar zovele anderen niet. U zegt dat de taliban het misschien vragen aan mensen die ze verdacht of niet leuk vinden (CGVS 2, p. 6). Ook deze verklaring is bevreemdend aangezien het niet duidelijk is waarom de taliban juist mensen zouden uitzoeken waar ze geen vertrouwen in hebben om er vervolgens tijd en middelen in te steken en mee samen te werken om – volgens uw verklaringen – onschuldigen te gaan doden, scholen in brand te steken en te vechten tegen de overheid (CGVS 1, p. 35; CGVS 2, p. 7 en 13).

Bovendien blijven uw verklaringen over hetgeen u juist zou moeten doen voor de taliban enorm vaag. Verder dan "ze praten over de jihad en de voordelen ervan" en "ik weet niet wat ik precies zou moeten doen" komt u nooit ondanks meerdere pogingen van het CGVS om u meer te laten vertellen over wat u precies zou moeten doen voor de taliban (CGVS 1, p. 10, 23, 27 en 29; CGVS 2, p. 6 en 8). Uiteindelijk voegt u er nog aan toe dat u "als er iets geschreven moest worden, [...] u dat ook moest doen" (CGVS 2, p. 8), zonder echter concreet in detail te treden over wat u zou moeten schrijven of doen. U zegt evenwel zelf in uw eerste interview bij het CGVS dat uw vriend Hashmatullah en andere studenten nooit problemen kregen met de taliban (CGVS 1, p. 9). Zulke vage beschrijvingen van wat u zou moeten doen voor de taliban maken het weinig geloofwaardig dat u effectief door hen gerekruteerd werd. U geeft namelijk zelf aan dat u maar weinig in de regio zelf leefde (CGVS 2, p. 11) en dat de taliban niet zomaar mensen nemen maar hen eerst informeren en waarschuwen (CGVS 1, p. 26). In dat geval kan verwacht worden dat zij u dan ook effectief zouden informeren over wat zij precies van u zouden verwachten en wat hun visie is op de alternatieve overheid die zij proberen te handhaven in Afghanistan en meer specifiek op het districtsniveau. Zeker tegenover een persoon van wie de taliban wisten dat hij een universitair diploma had behaald aangezien uw vader dit als excuus gebruikte om niet onmiddellijk met hen te moeten meegaan (CGVS 1, p. 30), die geen banden heeft met de taliban en die nooit enige indicatie heeft gegeven dat hij bij de taliban wilde gaan (CGVS 1, p. 19) is het ongeloofwaardig dat zij het enkel over de jihad en de voordelen ervan zouden gehad hebben maar zou net een meer diepgaande argumentatie verwacht kunnen worden. Deze vage verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde rekrutering door de taliban.

Wanneer u gevraagd wordt naar voorbeelden van anderen van uw regio die onder dwang gerekruteerd werden door de taliban, geeft u er vijf (CGVS 1, p. 10, 33, 34 en CGVS 2, p. 6-7). Opmerkelijk genoeg zou één ervan gestorven zijn in Hisarak en zouden de andere vier gevlucht zijn naar Saudi-Arabië (CGVS 10) en andere plekken, waarbij een zekere Faisal zelfs naar Jalalabad zou gevlucht zijn en daar zou werken als arbeider (CGVS 2, p. 7). Enerzijds kunnen ernstige vragen gesteld worden over de effectiviteit van de taliban wanneer vier van de vijf er in slaagden weg te vluchten, anderzijds is het opmerkelijk dat u wanneer er gevraagd wordt waar mensen die door de taliban gerekruteerd worden concreet naartoe gaan in Sherzad om te vechten, het antwoord schuldig moet blijven (CGVS 2, p. 12) en u zelfs niet kunt zeggen waar u zelf naartoe moest gaan (CGVS 2, p. 12). Uw kennis over de talibanrekrutering blijkt ook te stoppen aan de grens van uw dorp aangezien u niet weet of er ook in andere dorpen in de omgeving gerekruteerd wordt door de taliban (CGVS 2, p. 11). U verklaart dit door te zeggen dat u niet veel in uw regio leefde (CGVS 2, p. 11) wat opnieuw niet kan overtuigen. Ten eerste omdat heel uw familie uit de Tuturegio komt en daar nog steeds woont, en ten tweede omdat u ruimschoots de tijd had om u te informeren over de situatie aangezien u eerst een maand en enkele

dagen niks deed thuis (CGVS 2, p. 9) en vervolgens nogmaals 20 dagen thuis als gevangene doorbracht (CGVS 2, p. 7). Dat u ondanks deze lange periode op geen enkel moment informeerde over wat er concreet gebeurde in uw eigen regio terwijl u geconfronteerd werd met een levensbedreigende situatie, is niet geloofwaardig.

Niet alleen over de rekruten is uw kennis karig, ook over de personen die u wilden rekruteren blijven uw verklaringen oppervlakkig. Hoewel u in het eerste interview bij het CGVS nog enkele namen van belangrijke talibancommandanten vermeldt (CGVS 1, p. 20), verklaart u in het tweede interview bij het CGVS geen enkele leider van de taliban te kennen buiten de Tuturegio (CGVS 2, p. 12) en blijft u binnen de groep die u wilde rekruteren ook steken op drie namen, zijnde Jaipur, Noor Alam en een zekere Aseel (CGVS 2, p. 12). Andere personen die voor Noor Alam werken, kent u niet (CGVS 2, p. 13), de 4-5 personen die Noor Alam vergezelden toen zij u confronteerden in uw eigen tuin evenmin (CGVS 2, p. 8) en gevraagd of de mensen die zijn groep rekruteert ook van Tutu komen, antwoordt u vaagweg "misschien van Tutu of andere plekken" (CGVS 2, p. 13) en tot slot zegt u zelfs niet te weten wat Noor Alam of de mensen die voor hem werkten eigenlijk deden met als verklaring dat u niet met hem meeging en enkel weet dat hij gekend is als Noor Alam (CGVS 2, p. 13). Deze verklaringen overtuigen allerm minst zeker aangezien het net die Noor Alam is die u zou aangesproken hebben om bij de taliban te komen en u zelfs beweert dat hij degene is die u lang geleden leerde schrijven (CGVS 1, p. 28).

Evenmin kon u het CGVS een begin van informatie verschaffen over een eventuele reactie van de mensen in uw dorp en de dorpsouderen op deze rekrutering (CGVS 2, p. 12). U zegt dat iedereen te veel schrik heeft om zich te uiten. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in een tribale samenleving als de Afghaanse weinig aannemelijk te noemen. Deze voorstelling van de feiten stemt dan ook in het geheel niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt immers dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op de lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen (zie toegevoegde informatie administratieve dossier). Dat geen enkele van deze elementen aanwezig is in het door u voorgehouden relaas, roept vragen op. Het is erg merkwaardig te noemen dat de door u geschetste gebeurtenissen die hebben geleid tot uw vertrek uit Afghanistan zich klaarblijkelijk lokaal hebben afgespeeld (rekrutering in uw tuin en straat) maar u tezelfdertijd het CGVS nauwelijks informatie kon verschaffen over de context waarin dit plaatsvond.

Niet alleen kunnen de door u geschetste omstandigheden van de manier waarop de taliban in het algemeen en in uw geval rekruteerde in uw regio niet overtuigen, ook de concrete feiten waar u mee te maken kreeg, heeft u niet aannemelijk kunnen maken omdat uw verklaringen en vooral de reactie van u en uw vader volstrekt ongeloofwaardig zijn.

Ten eerste is het merkwaardig dat u na ongeveer zes jaar in Jalalabad te hebben doorgebracht om uw 11e graad, 12e graad en universitaire studie te doorlopen (CGVS 1, p. 4-5) besliste om terug te keren naar uw dorp in Sherzad om even uit te rusten en van daaruit werk te zoeken (CGVS 2, p. 7). Uw verklaring hiervoor is dat dit normaal is omdat uw familie daar is (CGVS 2, p. 7). U geeft echter zelf aan dat de Tuturegio een enorm gevaarlijke regio is waar de overheid niet geraakt en niet aanwezig is, waar de taliban de macht hebben (CGVS 1, p. 18) en dat de taliban overal in de regio zijn (CGVS 2, p. 7). Dat u dan toch terugkeert naar die onveilige situatie wanneer u in staat was om in Jalalabad te blijven waar u ook de afgelopen zes jaar had doorgebracht en waar bovendien veel overheidsdiensten aanwezig zijn, terwijl u zelf aangeeft dat u gesolliciteerd had voor twee posten bij ministeries die aanwezig zijn in Jalalabad (CGVS 2, p. 10) is op zich reeds vreemd. Nog veel merkwaardiger echter is het feit dat u er vervolgens nog twee maanden bleef ondanks herhaaldelijke bedreigingen van de taliban. U beweert namelijk dat u voor het eerst benaderd werd door de taliban in uw tuin ongeveer twee maanden voor uw vertrek (CGVS 1, p. 26). Uw vader was van streek hierdoor en verdrietig omdat de taliban iemand die ze als doelwit beschouwen, niet met rust laten (CGVS 2, p. 9). Het is dan ook een raadsel waarom u op dat moment niet direct de beslissing nam om naar Jalalabad te gaan of zelfs een andere plek. Zelf verklaart u dit door te vragen wat u in Jalalabad zou moeten doen (CGVS 2, p. 9). Nochtans geeft u zelf het voorbeeld van een zekere Faisal uit uw dorp die naar Jalalabad zou gevlucht zijn na problemen met de taliban en daar nu zou werken als arbeider (CGVS 2, p. 7) waardoor op zijn minst kan verwacht worden dat u die optie zou overwegen aangezien u reeds lange tijd in Jalalabad had verbleven. U zegt verder dat uw vader hoopte dat de taliban het zouden vergeten maar u toch maar beter niet buiten zou komen omdat het te riskant zou zijn (CGVS 1, p. 28; CGVS 2, p. 9). Dit kan ten eerste niet overtuigen omdat u verklaart dat het de belangrijke talibancommandant Noor Alam zelf

zou geweest zijn die bij jullie langskwam om u te rekruteren (CGVS 1, p. 27; CGVS 2, p. 8). Over deze Noor Alam beweert u dat hij een belangrijke talibancommandant (CGVS 1, p. 20) is en zelfs de leider is van de taliban in de hele Tuturegio (CGVS 2, p. 12). Een waarschuwing en uitnodiging van de belangrijkste talibancommandant in de hele regio naast u neerleggen in de hoop dat de taliban het zouden vergeten is dan ook geenszins geloofwaardig. Ten tweede zei uw vader toen al dat eens je een doelwit bent van de taliban, ze je nooit met rust laten (CGVS 2, p. 9). In die context is het niet geloofwaardig dat u toch nog enkele maanden thuis bleef, wetende dat u een doelwit was van de taliban terwijl u eigenlijk geen enkele reden had om in Sherzad te blijven behalve om wat uit te rusten en werk te zoeken (CGVS 2, p. 7) hetgeen u zoals hoger vermeld perfect vanuit Jalalabad of een andere plek zou kunnen doen. Ten derde zijn uw verklaringen over wat u deed de tijd die u thuis doorbracht vaag. U zou absoluut niks gedaan hebben omdat het warm weer was en vakantie was (CGVS 2, p. 9) terwijl verwacht kan worden van iemand die net door de belangrijkste talibancommandant van de regio benaderd is dat hij stappen zou trachten te ondernemen om hier mee om te gaan of aan te ontsnappen. Uw schoonbroer D. (...) die u uiteindelijk ook hielp ontsnappen was dan nog een chauffeur met genoeg ervaring om te weten wanneer de taliban patrouilleerden en mensen tegenhielden onderweg (CGVS 2, p. 8) en woont bovendien in hetzelfde dorp als u (CGVS 2, p. 11). Ten vierde blijkt dat u helemaal niet binnen bleef. U beweert namelijk dat u nog naar de moskee ging voor het gebed en dat u daar dezelfde talibanleiders waarvan u hoopte dat zij u zouden vergeten en die u van uw vader moest mijden nog zag preken (CGVS 2, p. 9). Dat dit de slechtste werkwijze is om de taliban u te doen vergeten behoeft weinig argumentatie. Zelfs indien u zelf dit gevaar niet inzag of zoals u zegt niet geïnteresseerd was (CGVS 2, p. 10) is het niet geloofwaardig dat uw vader die wel van streek en verdrietig was zou toelaten dat u naar dezelfde mensen ging die u nu vreest en geen stappen zou ondernemen om u dan reeds weg te krijgen.

Nadat de taliban nogmaals langskwamen bij u thuis om te vragen om mee te komen met hen om de jihad te doen, bleef u nog 20 dagen thuis (CGVS 2, p. 7). Hierbij kunnen dezelfde bezwaren gemaakt worden als na het bezoek van de taliban aan uw tuin en is het opnieuw niet geloofwaardig dat u niet onmiddellijk naar Jalalabad vluchtte, een stad die u bekend was, waar u de voorbije zes jaar gewoond had en waar de vriend van uw vader die u uiteindelijk hielp vluchten uit Afghanistan, H. Q. (...) (CGVS 1, p. 23-24), u kon helpen. Los van die ongeloofwaardige reactie zijn ook uw verklaringen over dat tweede huisbezoek door de taliban dermate vaag dat er geen geloof aan kan worden gehecht. U zei dat u na het eerste bezoek door de taliban aan uw tuin nog geen intentie had om Afghanistan te verlaten (CGVS 2, p. 10). Na het tweede bezoek door de taliban aan uw huis besliste u dan ineens om niet enkel het dorp te verlaten maar daarbovenop het land te verlaten waar u heel uw leven had doorgebracht, waar u uw universitaire studie heeft gevolgd en waar heel uw familie woont. Zo een zware beslissing kan niet gebeuren zonder deze door te denken. Wanneer u echter gevraagd wordt naar dit tweede huisbezoek door de taliban, de concrete reden waarom u Afghanistan verliet en die u uw veiligheidssituatie volledig anders deed inschatten aangezien u ervoor nog dacht veilig thuis te kunnen blijven, blijkt u hierover absoluut niks te weten (CGVS 1, p. 28; CGVS 2, p. 10). U weet niet hoeveel mensen er bij u thuis kwamen, wie het waren en of het al dan niet dezelfde mensen waren als bij het eerste bezoek aan uw tuin (CGVS 1, p. 10). Uw vader zou tegen u gewoon gezegd hebben dat het taliban waren (CGVS 1, p. 10). Wanneer u bij het tweede interview bij het CGVS opnieuw de kans geboden wordt om te vertellen over dit tweede huisbezoek door de taliban, komt u wederom niet verder dan te zeggen dat het niet u was die aan de deur kwam maar uw vader (CGVS 2, p. 10). Dit is allerminst overtuigend. Enerzijds was u op het moment dat dit gebeurde reeds 24 jaar oud volgens uw eigen verklaringen (CGVS 1, p. 3) en volgens uw taskara. Het is niet geloofwaardig dat een volwassen geschoolde man die net zijn universitair diploma heeft behaald zijn thuisland verlaat zonder daarbij eigenlijk te weten wat er zich precies afspeelde in zijn huis waardoor hij zijn land moet verlaten. Anderzijds had u na het eerste interview bij het CGVS ruimschoots de tijd om aan uw vader te vragen hoe de vork precies in de steel zat en wat er nu eigenlijk gebeurd was die avond aangezien u aangeeft nog contact te onderhouden met uw familie in Afghanistan (CGVS 1, p. 15) en bevestigt dat u nog met uw vader praat en dingen zegt tegen hem (CGVS 1, p. 32). Dat u niet meer informatie vraagt over dat bezoek en opnieuw blijk geeft van een gebrek aan interesse in de redenen waarom u uw land verliet, geeft sterk de indruk dat de door u beschreven feiten niet hebben plaatsgevonden.

Tot slot kan nog gewezen worden op een ernstige tegenstrijdigheid in uw verklaringen omtrent het eerste bezoek door de taliban aan uw tuin. U zei namelijk bij de DVZ dat u toen tegen de taliban had gezegd dat u nog enkele seminaries diende te volgen in Jalalabad en dat u na afloop hiervan bij de taliban zou gaan (vragenlijst CGVS, p. 2). Bij het CGVS stelt u die verklaringen echter bij en beweert u dat uw vader antwoordde dat u nog even moest uitrusten thuis alvorens te kunnen ingaan op het aanbod van de taliban (CGVS 1, p. 27 en 30). Geconfronteerd met deze duidelijke tegenstrijdigheid

houdt u vast aan uw latere verklaringen en zegt u dat u nooit iets gezegd heeft over seminaries (CGVS 1, p. 30). Gezien de duidelijkheid van uw verklaringen bij de DVZ kan dit niet overtuigen. Dit is echter een belangrijk element in uw verhaal aangezien u dankzij dit excuus een maand en tien dagen lang met rust gelaten werd door de taliban. Dat u hier dan ook tegenstrijdige verklaringen over aflegt, doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Door bovenstaande vage en tegenstrijdige verklaringen omtrent de rekrutering door de taliban en de ongeloofwaardige reacties van u en uw vader op deze bedreigingen kan geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde

incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Niet alleen beschikt u over een universitair diploma rechten dat u ook neerlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag, u behaalde dit diploma net aan de Aryana Universiteit in de stad Jalalabad (CGVS 1, p. 5). U behaalde zelfs ook uw 11e en 12e graad in Jalalabad en dit alles terwijl u er ook woonde (CGVS 1, p. 5). Dat betekent dat u de laatste zes jaar in Afghanistan doorbracht in Jalalabad, in een kamer waar uw vader elke maand 4000 kaldar voor betaalde (CGVS 1, p. 25). U spreekt beide landstalen Pasjtoe en Dari en heeft zelfs een cursus Engels gevolgd (CGVS 1, p. 12-13). U volgde eveneens verschillende cursussen voor onder andere het ministerie van buitenlandse zaken in verschillende delen van Jalalabad (CGVS 1, p. 11). Dat u de stad Jalalabad goed kent blijkt niet alleen hieruit maar ook uit het feit dat u zonder problemen kunt zeggen waar het station voor Kaboel en Tutu liggen in Jalalabad (CGVS 1, p. 6) en waar precies in de stad gestemd kon worden bij de laatste presidentsverkiezingen van 2014 (CGVS 1, p. 22). Bovendien woont uw vaders dichte vriend H. Q. (...) die uw reis regelde, zaken deed met uw vader en die uw vader geld ter beschikking stelde wanneer hij dat nodig had in Jalalabad (CGVS 1, p. 23-24) en weet u in welke wijk hij woont (CGVS 1, p. 24). Ook de persoon die uw documenten naar België nam, een zekere Zalmai of Samiullah, woont momenteel in de wijk Joy Haft in Jalalabad (CGVS 1, p. 12-13). Deze personen kunnen u ondersteuning geven indien nodig maar er kan ook nog vermeld worden dat uw vader zelf ook over de nodige financiële middelen beschikt om u te ondersteunen. Hij heeft namelijk ongeveer 8 jeribs landbouwgrond en een boer in dienst die deze gronden bewerkt (CGVS 1, p. 17), en betaalde zoals eerder vermeld zes jaar lang uw kamer in Jalalabad (CGVS 1, p. 25).

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad, waar u de laatste zes jaar in Afghanistan doorbracht afgezonderd van de laatste twee maanden, aan de slag te gaan en er als jongeman samen met uw vrouw en dochter een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. U vermeldt hier zelf ook een voorbeeld van, namelijk Faisal, die als arbeider in Jalalabad zou werken nadat hij uw dorp ontvluchtte (CGVS 2, p. 7). De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u er zich niet kunt vestigen omdat u een doelwit bent van de taliban (CGVS 2, p. 13). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Verder geeft u aan dat er geen andere redenen zijn waarom u niet in Jalalabad zou kunnen wonen (CGVS 2, p. 13).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern

vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Uw diploma middelbare school, uw universiteitsdiploma, een getuigschrift van een opleiding die u volgde voor het ministerie van buitenlandse zaken, een getuigschrift van een opleiding Engels die u volgde, een getuigschrift van de universiteit, een verklaring van uw school, een administratieve aanvraag van uw diploma, het resultaat van een Engelse cursus die u volgde, een getuigschrift van een cursus steenslijpen die u volgde, de kopie van uw taskara en enkele uitgeprinte foto's van uzelf in Afghanistan hebben enkel betrekking op uw identiteit en geven geen verdere indicaties dat u vervolgd of bedreigd werd door de taliban. Zodus kunnen zij bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2, 4, 18 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest) van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 41 van het Handvest.

2.1.1. De verzoekende partij zet haar middel als volgt uiteen:

“3.2. Verwerende partij weerhoudt in de bestreden beslissing de volgende motieven:

- (1) er kan geen geloof gehecht worden aan de door verzoekende partij ingeroepen vervolgingsfeiten;*
- (2) verzoekende partij zou vaag blijven over haar opdrachten voor de Taliban, over wie haar wilden recruter en alsook over de reactie van de mede-dorpbewoners en de ouderen van het dorp;*
- (3) de reactie van de vader van verzoekende partij zou ongeloofwaardig zijn;*
- (4) verzoekende partij zou in de verschillende verhoren voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor verwerende partij tegenstrijdige verklaringen afleggen over het eerste bezoek van de Taliban; en*
- (5) verzoekende partij zou over een intern vluchtalternatief in Jalalabad beschikken.*

De motieven met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij kunnen niet weerhouden worden nu verwerende partij het nodig acht om het intern vluchtalternatief te onderzoeken.

Het onderzoek naar het intern vluchtalternatief houdt impliciet maar zeker in dat verzoekende partij onderhevig is aan een gegronde vrees voor haar leven, fysieke integriteit of vrijheid en/of een reëel risico op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen loopt maar dat wat haar betreft een minder vergaande bescherming in het land van herkomst mogelijk wordt geacht (intern vluchtalternatief).

De motieven met betrekking tot de ongeloofwaardigheid zijn hiermee kennelijk contradictoir met deze vaststelling van nood aan bescherming en kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

De beoordeling dat verzoekende partij ongeloofwaardig zou zijn in haar verklaringen is eveneens irrelevant voor de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie of elk intern vluchtalternatief: het ontbreken van geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoeker betekent niet dat de asielinstantie zich in fine niet de vraag dient te stellen of de gegronde vrees voor vervolging of de blootstelling aan een reëel risico op ernstige schade bestaat en kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden (R.v.V. van 24 juni 2010, nr. 45.396). Bijgevolg dient verwerende partij zelfs indient zij meent dat verzoekende partij met betrekking tot de elementen die ongeloofwaardig zijn (zie de motieven 1 tot 4 hierboven; eigen nummering) toch nog het

bestaan van een intern vluchtalternatief te onderzoeken op grond van de vaststaande gegevens van de zaak (motief nr. 5 hierboven; eigen nummering).

De motieven nrs. 1 tot 4 zoals hierboven opgesomd zijn niet dienend en contradictoir en kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Verwerende partij twijfelt niet aan de Afghaanse nationaliteit die verzoekende partij door middel van allerlei documenten aantoont en ten opzichte van dewelke verwerende partij de nood aan internationale bescherming dient te toetsen.

Het intern vluchtalternatief houdt in dat er geen behoefte is aan internationale bescherming indien: (1) de asielzoeker (in casu verzoekende partij) in een deel van het land van herkomst (in casu provincie Nangarhar inclusief Jalalabad Stad) geen (gegronde vrees voor vervolging of geen) reëel risico op ernstige schade loopt of toegang heeft tot bescherming tegen (vervolging of) ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van voormelde Wet van 15 december 1980 en (2) hij (in casu verzoekende partij) op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land (in casu de provincie Nangarhar inclusief Jalalabad Stad) en (3) redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij (in casu verzoekende partij) er zich opnieuw vestigt (art. 48/5, § 3 van voormelde Wet van 15 december 1980).

Verwerende partij oordeelt dat verzoekende partij over een intern vluchtalternatief in Jalalabad beschikt omdat:

(1) IDPs (Internally Displaced Persons) ofwel naar Kabul of Jalalabad gaan om veiliger te zijn en zelfs seizoengebonden tussen de twee reizen;

(2) het conflict in Afghanistan een veranderlijk karakter vertoont waarbij met het oog op de beoordeling van het willekeurig geweld rekening moet worden gehouden met: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen, (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten, en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden (IDPs en vluchtelingen);

(3) uit de "COI Focus Afghanistan: Veiligheids situatie in Jalalabad" van 9 juni 2017 blijkt dat het geweld voornamelijk gericht is: (i) tegen overheidspersoneel en "meer bepaald Afghaans en internationaal overheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen" en (ii) op "high profile-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale, diplomatieke, militaire, humanitaire, surpanationale aanwezigheid gevisieerd worden".

Maar wanneer het profiel van verzoekende partij en het veronderstelde intern vluchtalternatief naast elkaar worden gelegd dan vertoont verzoekende partij een ernstig verhoogd risico slachtoffer te worden van het willekeurig geweld.

Sedert de gedeeltelijke terugtrekking van de internationale troepenmacht in 2014 is het geweld in Afghanistan zienderogen toegenomen.

Verwerende partij stelt middels de COI-documentatie die zij zelf aan het administratief dossier toevoegt vast dat miljoenen IDPs ofwel naar Kabul of Jalalabad vluchten en de uitwisseling van IDPs tussen beide steden er op wijst dat eenvoudigweg de wijziging van seizoenen de ene of andere stad als intern vluchtalternatief niet volstaat en specifiek met betrekking tot Jalalabad dat er "een toename van het aantal burgerslachtoffer bij aanslagen in Jalalabad" is.

Verwerende partij stelt verder vast dat verzoekende partij zes jaar in Jalalabad heeft gewoond en gestudeerd, universitair is en voor werk op de ministeries d.w.z. de overheid heeft gesolliciteerd wat verzoekende partij in staat moet stellen om in haar levenskosten en dat van haar echtgenote en kind te kunnen voorzien.

Hiermee bevestigt verwerende partij zelf dat verzoekende partij maar een menswaardig leven kan leiden wanneer hij voor de overheid werkt terwijl zij algemeen vaststelt dat juist deze Afghanen het hoogste en meest reële risico lopen om slachtoffer van willekeurig geweld te worden zoals hiervoor aangetoond.

De veronderstelling van verwerende partij over het bestaan van een intern vluchtalternatief wordt hiermee tegengesproken door de documentatie die zij zelf aan het dossier toevoegt.

Hiermee is niet aan de cumulatieve voorwaarden voor het bestaan van een intern vluchtalternatief (zie hoger) in hoofde van verzoekende partij voldaan.

Het ingeroepen motief van het bestaan van een intern vluchtalternatief in hoofde van verzoekende partij is daarmee niet ernstig en kan de bestreden beslissing niet schragen.

Het feit dat verwerende partij over een appreciatiemarge beschikt kan haar niet van redelijkheid ontslaan.

Verwerende partij heeft in zake de asielaanvraag een onderzoeksplicht. Concreet dient verwerende partij wanneer zij de nood aan erkenning als vluchteling onderzoekt (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205):

- te verzekeren dat de vluchteling zijn zaak zo volledig mogelijk aanbrengt;*
- de geloofwaardigheid te bepalen en het bewijs te evalueren zo nodig door de vluchteling het voordeel van de twijfel te geven ten einde de objectieve en subjectieve elementen in het relaas vast te stellen (zie ook: art. 48/6, § 3 van voormelde Wet van 15 december 2013; R.v.V. Algemene vergadering nr. 45.396 van 24 juli 2010);*
- deze elementen te koppelen aan de criteria van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (zie ook art. 48/3, § 3 van voormelde Wet van 15 december 2013).*

De voormelde Wet van 15 december 1980 bevat geen bepaling die verwerende partij toelaat minder zorgvuldig de nood aan subsidiaire bescherming te beoordelen. Dezelfde zorgvuldigheidsverplichting en onderzoeksplicht met betrekking tot de subsidiaire bescherming geldt daarom voor verwerende partij.

De onderzoeksplicht met betrekking tot en de beoordeling van het bestaan van een intern vluchtalternatief als minder ver gaande bescherming is eveneens onderworpen aan diezelfde graad van zorgvuldigheid.

Door contradictoire motivering en kennelijk verkeerde interpretaties van de ondersteunende rapporten en feiten en verkeerde gevolgtrekkingen handelde verwerende partij onzorgvuldig.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Om dezelfde redenen zijn de ingeroepen motieven niet draagkrachtig en kunnen zij de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Door op kennelijk foutieve wijze de internationale bescherming niet toe te kennen schendt de bestreden beslissing artikel 48/4, § 2, c) van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen de met de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 2 en 4, en 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

De bestreden beslissing leidt tot een bevel om het grondgebied te verlaten waardoor kennelijk de bestreden beslissing tot indirect refoulement leidt.

Schending van artikel 19 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

De administratieve rechtshandeling mag vooreerst niet strijdig zijn met de wet. Het woord "wet" wordt hier in de meest algemene materiële betekenis gebruikt. Het verdragsrecht en inzonderheid de communautaire verdragen en het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, behoren tot de bronnen van het Belgisch administratief recht (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 963).

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 schrijft de motivering van de administratieve beslissing voor en is een bijzondere toepassing van de Wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt medegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond

waarvan de beslissing werd genomen (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr.748*).

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Het vermelden van de juridische overwegingen houdt in dat in concreto op een ondubbelzinnige wijze moet verwezen worden naar de toegepaste norm of het beginsel van behoorlijk bestuur (R.v.St., BVBA SPIELOTHEK, nr. 78960 van 2 februari 1999). De feitelijke gegevens zijn de gegevens die voor de toepassing van de norm zorgen (R.v.St., VANDENDOREN, nr. 87008 van 3 mei 2000).

De term "afdoende" bevestigt de rechtspraak van de Raad van State welke van oudsher van een deugdelijke motivering vereist dat zij meer is dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 749*). De motivering moet pertinent zijn, d.w.z., duidelijk te maken hebben met de beslissing (R.v.St., GHYSELS, nr. 43 259 van 9 juni 1993; VAN DEN VLOET, nr. 72834 van 30 maart 1998). Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z., dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (R.v.St., COOLS, nr. 42143 van 3 maart 1993; BULENS, nr. 43 596 van 30 juni 1993; FLAMAND, nr. 43782 van 12 juli 1993; KEIRSEBILCK, nr. 51142 van 16 januari 1995; JAQUES, nr. 51576 van 8 februari 1995; VAN HOORNEWEDER, nr. 52975 van 18 april 1995; BREUGELMANS, nr. 72835 van 30 maart 1998). Draagkrachtig betekent dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is.

De materiële motiveringsplicht, dat wil zeggen de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de bestreden beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (R.v.St. nr. 133.153 25 juni 2004).

Hierboven werd aangetoond dat aan deze voorwaarden niet is voldaan.

Verwerende partij kon niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De middelen zijn gegrond."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat zij vreest door de taliban gedood te worden of gedwongen te worden om voor hen te moeten vechten en onschuldigen te doden. Zij stelt dat zij rechten heeft gestudeerd aan de universiteit van Jalalabad en dat zij na het behalen van haar diploma terugkeerde naar haar dorp Gharkhel in het district Sherzad in de provincie Nanhgarhar. Zij verklaart dat zij na enkele dagen samen met haar vader en enkele gasten in de tuin zat, toen de talibancommandant Noor Alam met enkel volgelingen langskwam en zei dat de verzoekende partij bij de taliban moest gaan. De vader van de verzoekende partij zegde toe uit angst maar kwam met een excuus waarom zij niet meteen mee kon gaan. De verzoekende partij verklaart dat de taliban in de daaropvolgende weken soms in de moskee kwamen preken om mensen te rekruteren. Een maand en tien dagen na het eerste bezoek van de taliban, kwamen zij opnieuw naar het ouderlijk huis van de verzoekende partij. Haar vader deed de deur open en zei dat de verzoekende partij niet meer in het dorp was. Zij werden kwaad en zeiden dat de verzoekende partij zich moest klaar maken om zich bij hen te voegen. De verzoekende partij leefde de komende 20 dagen ondergedoken bij haar thuis. Hierna heeft zij haar dorp verlaten en Afghanistan ontvlucht.

Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing de volgende stukken neer: een taskara, negen foto's, diploma's middelbare school en universiteit, getuigschrift opleiding buitenlandse zaken, getuigschrift Engels, getuigschrift universiteit, verklaring school, administratieve aanvraag diploma, resultaat van een cursus Engels en een getuigschrift van een cursus tot steenslijper.

De taskara bevat identiteitsgegevens die *in casu* niet betwist worden. Dit document heeft geen betrekking op verzoekers vluchtrelaas. De diploma's, meerdere getuigschriften en de resultaten van gevolgde cursussen hebben betrekking op het schoollopen van de verzoekende partij. Dit wordt evenmin betwist. De voorgelegde foto's kunnen verder het vluchtrelaas van de verzoekende partij niet staven. Uit de foto's kan geenszins afgeleid worden dat de taliban de verzoekende partij wenst te rekruteren.

Gelet op de inhoud van de documenten, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, dient de Raad vast te stellen dat de voormelde documenten in deze stand van zaken op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar gehoren voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad kan in navolging van de verwerende partij geen geloof hechten aan verzoekers vluchtmotieven. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de beweerde gedwongen rekrutering door de taliban niet aannemelijk maakt.

Vooreerst wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers verklaringen geheel niet overeenstemmen met de beschikbare objectieve landeninformatie over rekrutering door de taliban, die zich in het administratief dossier bevindt (stuk 15, Landeninformatie, doc 1 "*EASO COI Report Afghanistan: Recruitment by armed groups*"). De verwerende partij haalt terecht aan dat hieruit blijkt dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Daarbij wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. De verwerende partij wijst er uitdrukkelijk op dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Een rekrutering zonder enige tussenkomst van lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook weinig aannemelijk. Bovendien wordt er in deze objectieve landeninformatie ook door een Afghanistan-specialist gesteld dat het uitzonderlijk is dat de taliban een familie concreet bedreigt om zonen als strijder te leveren. De individuele en gedwongen wijze van rekrutering die de verzoekende partij schetst, stemt niet overeen met de manier waarop dergelijke rekrutering zich doorgaans afspeelt. Het gegeven dat er in verzoekers relaas geen van bovenstaande elementen aanwezig zijn, maakt dat dit relaas niet overtuigt. Dit geldt des te meer daar de verzoekende partij geen geloofwaardige en zwaarwichtige elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat haar persoonlijk situatie afwijkt van de algemene gang van zaken en waardoor alsnog aannemelijk kan worden gemaakt dat een gedwongen rekrutering heeft plaatsgevonden.

De verzoekende partij kan immers op geen enkele wijze verklaren waarom net zij op dergelijke wijze wordt geïnterviewd door de taliban, terwijl zij in haar gehoor stelt dat zij geen enkele intentie heeft om zich

bij de taliban te voegen en zich zelfs al kritisch heeft uitgelaten over de taliban (stuk 7, gehoorverslag 29 maart 2017, p 19 en 29). Wanneer haar gevraagd wordt waarom zij gewild zou zijn door de taliban, stelt de verzoekende partij eerst dat haar werd verteld dat het was omdat zij gestudeerd had en omdat zij kon lezen en schrijven (stuk 7, gehoorverslag 29 maart 2017, p 27; stuk 5, gehoorverslag 6 juli 2017, p 8). Er wordt haar nog meerdere keren gevraagd waarom de taliban haar willen rekruteren, nu het heel duidelijk was dat zij niet met hen wou samenwerken. De verzoekende partij geeft onder meer het volgende antwoord: *“Misschien hebben ze iets gehoord dat ik ooit gezegd heb over de taliban? Ze hebben veel informatie bij de burgers. Misschien heb ik ooit iets gezegd. De meesten zijn niet voor de taliban en zeggen erge dingen. Misschien hebben ze iets gehoord. Meestal zitten er 6-7 mensen ergens en zijn ze dichte vrienden of verwanten en kennen ze elkaar. Je vertrouwt hen allemaal en dan kan je iets verkeerd zeggen over de taliban. De volgende dag zou hij genomen worden door de taliban, zo snel weten ze die informatie”* (stuk 7, gehoorverslag 29 maart 2017, p 29). In het tweede gehoor verklaart de verzoekende partij het volgende: *“Ik weet de reden ook niet. Misschien dachten ze dat ik journalist was, ze vroegen het niet aan iedereen, maar wel aan sommigen. Misschien als mensen niet leuk vinden, willen ze die. Of als ze iemand verdacht vinden. [...]”* (stuk 5, gehoorverslag 6 juli 2017, p 6). De verklaring dat de taliban zich tot de verzoekende partij zou richten, net omdat zij zich kritisch opstelt, kan geenszins overtuigen, daar uit de reeds besproken objectieve landeninformatie blijkt dat de taliban net beroep doet op onderlinge banden en familiale of clanloyaliteit om mensen te rekruteren. Bovendien komt het bevreemdend over dat de taliban mensen zouden zoeken waarin zij geen vertrouwen hebben om er vervolgens tijd en middelen in te steken.

Bovendien kan de verzoekende partij niet duiden wat zij voor de taliban zou kunnen betekenen. Verder dan te stellen dat zij gestudeerd heeft en kan schrijven en lezen, komt de verzoekende partij niet (stuk 7, gehoorverslag 29 maart 2017, p 27; stuk 5, gehoorverslag 6 juli 2017, p 8). Deze vage verklaringen maken het niet aannemelijk dat de verzoekende partij gevisieerd werd door de taliban. De verzoekende partij geeft immers zelf aan dat zij maar weinig in de regio woonde (stuk 5, gehoorverslag 6 juli 2017, p 11) en dat zij de enige student is die problemen heeft met de taliban (stuk 7, gehoorverslag 29 maart 2017, p 9). Zij verklaart bovendien dat de taliban niet zomaar mensen meenemen, maar eerst deze personen informeren en waarschuwen (stuk 7, gehoorverslag 29 maart 2017, p 26). Het komt dan ook ongeloofwaardig over dat de taliban niet zouden uitleggen welke specifieke taken de verzoekende partij zou moeten uitvoeren, nu zij zo uitdrukkelijk wordt gevisieerd, terwijl zij ook verklaart dat zij of haar familie geen enkele band met de taliban hebben (stuk 7, gehoorverslag 29 maart 2017, p 19). Bovendien verklaart de verzoekende partij dat zij vreest onschuldigen te moeten doden, scholen in brand te steken en te vechten tegen de overheid (stuk 7, gehoorverslag 29 maart 2017, p 35; stuk 5, gehoorverslag 6 juli 2017, p 7 en 13), hoewel bezwaarlijk gesteld kan worden dat hierbij vaardigheden als lezen en schrijven aan bod zullen komen.

Ook de verklaringen van de verzoekende partij omtrent de reactie van de dorpsoudsten op de gedwongen rekrutering is niet geloofwaardig. De verzoekende partij verklaart dat niemand in haar dorp of de omliggende dorpen van de taliban houdt, maar dat zij de realiteit aanvaardt. De taliban hebben de macht, waardoor iedereen maar met deze waarheid moet leven (stuk 7, gehoorverslag 29 maart 2017, p 18). Wanneer specifiek gevraagd wordt naar de mening van de ouderen van het dorp, verklaart zij: *“zij uitten hun mening ook niet want als iemand iets zou zeggen, zouden er problemen zijn. Daarom zeggen zij niets”* (stuk 5, gehoorverslag 6 juli 2017, p 11). Echter kan opnieuw verwezen worden naar de eerder vermelde objectieve landeninformatie. Hieruit blijkt dat, zoals de verwerende partij ook in de bestreden beslissing stelt, dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers in een tribale samenleving als Afghanistan weinig aannemelijk is. De verklaringen van de verzoekende partij roepen vragen op, des te meer omdat zij tevens verklaart dat de taliban soms in de moskee kwam preken om mensen te overtuigen zich bij hen aan te sluiten (stuk 7, gehoorverslag 29 maart 2017, p 23). Dat dergelijke praktijken zouden plaatsvinden zonder enig overleg of akkoord van de dorpsoudsten komt weinig waarschijnlijk over, gelet op de algemene rekruteringpraktijken van de taliban, zoals uiteengezet in de objectieve landeninformatie (stuk 15, Landeninformatie, doc 1 *“EASO COI Report Afghanistan: Recruitment by armed groups”*).

Verder dient ook opgemerkt te worden dat de algemene kennis over de rekrutering, de opleiding en de talibanleden bijzonder karig is. Zo kan de verzoekende partij niet zeggen waar de gerekruteerde personen naar toe gaan om te vechten in het district Sherzad (stuk 5, gehoorverslag 6 juli 2017, p 12). Verder kan zij niet vertellen of er ook gerekruteerd wordt in de andere omliggende dorpen. Zij verklaart dit door te stellen dat zij niet veel in haar regio leefde (stuk 5, gehoorverslag 6 juli 2017, p 11). Deze uitleg kan niet volstaan nu haar hele familie in deze regio woont en de verzoekende partij zelf ongeveer twee maanden heeft gehad na het eerste bezoek van de taliban om zich te informeren over wat er met

haar en anderen zou gebeuren indien zij zou ingaan op deze rekrutering (stuk 5, gehoorverslag 6 juli 2017, p 7 en 9). Het is niet aannemelijk dat de verzoekende partij na het bezoek van de taliban eerst een maand niets doet en na het tweede bezoek zich 20 dagen in huis verstopt, zonder enige concrete informatie proberen te bemachtigen. Bovendien is ook de kennis van de verzoekende partij over de talibanleden die hem probeerden te rekruteren karig en vaag. De verzoekende partij komt niet verder dan enkele namen, waaronder die van commandant Noor Alam, doch kan zij niet zeggen wie er allemaal voor deze commandant werkt (stuk 5, gehoorverslag 6 juli 2017, p 8 en 12-13). Deze verklaringen klemmen des te meer omdat de verzoekende partij beweert niets te weten over wat commandant Noor Alam juist doet met gerekruteerde talibanleden, terwijl zij tevens verklaart dat het Noor Alam is die haar uitdrukkelijk heeft aangesproken en hij haar zelfs vroeger heeft leren schrijven (stuk 7, gehoorverslag 29 maart 2017, p 28).

Naast de vaststelling dat de geschetste omstandigheden van de algemene rekruteringsmethoden van de taliban, en in het bijzonder de rekrutering van de verzoekende partij zelf, niet overtuigen, stelt de Raad verder ook vast dat de overige verklaringen aangaande haar reactie op deze rekruteringspoging niet geloofwaardig overkomen.

Het is op zijn minst zeer merkwaardig te noemen dat de verzoekende partij, nadat zij daadwerkelijk geconfronteerd wordt met de taliban, niet terugkeerde naar Jalalabad, een stad waar zij al zes jaar heeft gewoond. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt duidelijk dat het geen probleem was voor haar om daar gedurende die zes jaar te overleven. Bovendien was het haar bedoeling om in een van de overheidsdiensten in Jalalabad te gaan werken (stuk 5, gehoorverslag 6 juli 2017, p 10). De verzoekende partij verklaart bovendien dat na het eerste bezoek van de taliban in haar tuin, zij en haar vader niets deden en gewoon hoopte dat de taliban het zouden vergeten. Dit is compleet ongeloofwaardig nu zij verklaart dat zij persoonlijk werd opgezocht door de belangrijkste talibancommandant van de regio (stuk 7, gehoorverslag 29 maart 2017, p 20 en 27-28; stuk 5, gehoorverslag 6 juli 2017, p 8-9 en 12). De beslissing van de verzoekende partij om na een dergelijke uitnodiging niets te doen en te hopen dat de belangrijkste talibancommandant deze persoonlijke rekrutering zou vergeten, is niet te volgen. Bovendien verklaart zij tevens dat haar vader had gezegd dat eens je een doelwit bent van de taliban, je nooit met rust gelaten wordt (stuk 5, gehoorverslag 6 juli 2017, p 9). Daarenboven verklaart de verzoekende partij dat zij nog naar de moskee ging, waar zij ook geconfronteerd werd met andere talibanleden en waar ook opgeroepen werd tot het vervoegen van de taliban (stuk 7, gehoorverslag 29 maart 2017, p 23; stuk 5, gehoorverslag 6 juli 2017, p 9).

Ook na het tweede (nachtelijke) bezoek vond de verzoekende partij het niet nodig om meteen te vluchten. Zij verklaart immers dat zij nog 20 dagen 'als een gevangene' in haar huis zat (stuk 5, gehoorverslag 6 juli 2017, p 7). Dit is compleet ongeloofwaardig, daar haar schoonbroer, die in hetzelfde dorp woont, een chauffeur was met genoeg kennis om te weten wanneer de taliban patrouilleerden en mensen tegenhielden (stuk 5, gehoorverslag 6 juli 2017, p 7-8). De verzoekende partij verklaart geenszins waarom deze vlucht met haar schoonbroer naar Jalalabad, pas 20 dagen na het tweede bezoek plaatsvond. Bovendien is het onduidelijk waarom de verzoekende partij pas na dit tweede bezoek de beweerde dreiging ernstig nam, terwijl zij weinig informatie kan verschaffen over dit tweede bezoek (stuk 7, gehoorverslag 29 maart 2017, p 28; stuk 5, gehoorverslag 6 juli 2017, p 10). De verklaring dat het de verzoekers vader was die tijdens het tweede bezoek de deur opendeed en het gesprek met de taliban voerde, kan niet aanvaard worden (stuk 5, gehoorverslag 6 juli 2017, p 10). De verzoekende partij is een volwassen en hooggeschoolde man. Het is niet geloofwaardig dat zij niet kan verklaren waarom zij wordt gevisieerd en welke exacte dreigingen er geuit zijn geweest, waardoor zij haar land heeft moeten verlaten. Bovendien verklaart de verzoekende partij nog regelmatig contact te hebben met haar familie (stuk 7, gehoorverslag 29 maart 2017, p 15 en 32), waardoor het niet geloofwaardig is dat zij na al die tijd geen volledig beeld kan geven van wat er juist heeft plaatsgevonden tijdens het tweede bezoek.

Daarnaast dient nog gewezen te worden op een grote tegenstrijdigheid in de verklaringen van de verzoekende partij omtrent het eerste bezoek door de taliban. Zij heeft bij haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken gesteld dat zij had toegezegd om bij de taliban te gaan, maar dat zij nog enkele seminaries diende te volgen in Jalalabad en dat zij pas daarna echt bij de taliban kon gaan (stuk 11, vragenlijst 1 juli 2016, vraag 5). Bij het eerste gehoor bij het CGVS verklaart de verzoekende partij echter dat het haar vader was die het woord voerde en dat hij antwoordde dat de verzoekende partij eerst moest uitrusten na haar studies vooraleer zij kon ingaan op de vraag van de taliban (stuk 7, gehoorverslag 29 maart 2017, p 27 en 30; stuk 5, gehoorverslag 6 juli 2017, p 7). Geconfronteerd met deze duidelijke tegenstrijdigheid houdt de verzoekende partij vast aan haar latere verklaringen en

zegt zij dat zij nooit iets gezegd heeft over seminaries (stuk 7, gehoorverslag 29 maart 2017, p 30). Deze uitleg kan niet overtuigen daar zij bij het begin van haar eerste verhoor bij het CGVS spontaan enkele fout genoteerde zaken bij de Dienst Vreemdelingenzaken rechtzet, maar dit cruciaal element niet vermeldt (stuk 7, gehoorverslag 29 maart 2017, p 2). Bovendien werd de verzoekende partij ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken bijgestaan door een tolk en heeft zij, nadat de vragenlijst in het Passtoe werd voorgelezen, deze ondertekend. Deze tegenstrijdige verklaringen doen wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

Door bovenstaande vage en tegenstrijdige verklaringen omtrent de rekrutering door de taliban en de ongeloofwaardige reacties van de verzoekende partij en haar vader op deze bedreigingen kan geen geloof worden gehecht aan de door de verzoekende partij aangehaalde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan

2.3.2. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.2.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.3.2.2. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afgaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar de verzoekende partij leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van de provincie Nangarhar, hetgeen door de verwerende partij niet wordt betwist.

Met inachtneming van alle objectieve en actuele landeninformatie die door de partijen wordt voorgelegd, zoals beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, kan de Raad zich aansluiten bij de beoordeling van het Europees Ondersteuningsbureau voor Asielzaken (hierna: EASO) over de veiligheidssituatie en de mate van het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar (EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis van juni 2019, p.110).

De Raad meent aldus dat, in beginsel, de mate van willekeurig geweld dat het gewapende conflict in de provincie Nangarhar kenmerkt, zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar de provincie Nangarhar, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Een uitzondering moet daarbij worden gemaakt voor de stad Jalalabad en de agglomeratie errond aangezien de beschikbare landeninformatie erop wijst dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond zich onderscheidt van deze in de rest van de provincie Nangarhar. Alles in acht genomen oordeelt de Raad dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond heden niet een dermate hoog niveau bereikt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Wel stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen ('a lower level of individual elements') is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Het is in deze van belang te weten of verzoekers district *in casu* het dorp Tutu gelegen in het district Sherzad, deel uitmaakt van de agglomeratie rond de stad Jalalabad.

De verwerende partij heeft daartoe bij haar aanvullende nota van 17 december 2019 een kaart gevoegd van Jalalabad City Region van 27 november 2019. Ter terechtzitting geeft de verwerende partij aan dat wat op de voormelde interactieve kaart wordt aangeduid als "greater Jalalabad" overeenkomt met wat de verwerende partij in haar aanvullende nota aanmerkt als de "agglomeratie Jalalabad". Verder wordt niet betwist dat het dorp Tutu gelegen in het district Sherzad waarvan de verzoekende partij afkomstig is, zich niet in "greater Jalalabad" en dus niet in de agglomeratie Jalalabad bevindt.

Gelet op verzoekers regio van herkomst, het dorp Tutu gelegen in het district Sherzad in de provincie Nangarhar, dat niet behoort tot de agglomeratie rond de stad Jalalabad, moet worden besloten dat de verzoekende partij afkomstig is van een gebied waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

Uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt evenwel dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel

risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Uit artikel 8 van richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, blijkt duidelijk dat de bewijslast van het intern vestigingsalternatief bij de verwerende partij ligt. Voor verzoeker blijft de samenwerkingsplicht gelden met dien verstande dat hij in de mogelijkheid wordt gesteld om zijn opmerkingen te laten gelden met betrekking tot het voorgestelde vestigingsalternatief.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad voorstelt. In de nota met opmerkingen wordt het intern vestigingsalternatief uitgebreid naar de agglomeratie Jalalabad.

Bijgevolg dringt zich een onderzoek naar het intern vestigingsalternatief op.

Dit intern vluchtalternatief moet zowel veilig als redelijk zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de algemene situatie in het vestigingsalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoeker.

Hoewel de richtlijnen van UNHCR ("Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018) en EASO ("EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2019) inzake een intern vluchtalternatief niet bindend zijn, is het nuttig om bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief deze richtlijnen, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota's zelf verwijst, in overweging te nemen.

Wat betreft de voorwaarde van veiligheid, overwegen EASO (p. 127) en UNHCR (p. 106-107) dat aan deze voorwaarde is voldaan wanneer de verzoeker in het voorgestelde hervestigingsgebied geen (nieuw) risico loopt op vervolging of ernstige schade.

Wat betreft de redelijkheidsvoorwaarde schuift UNHCR in zijn richtlijnen van 30 augustus 2018 drie maatstaven naar voren om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen (p. 107-110). UNHCR meent, in de eerste plaats, dat de vraag of een intern vestigingsalternatief redelijk is, geval per geval moet worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, met name zijn leeftijd, geslacht, gezondheid, handicap, familiale situatie en relaties alsook zijn scholing en professionele achtergrond. In de tweede plaats, benadrukt UNHCR dat een intern vestigingsalternatief redelijk is als de verzoeker in staat is in veiligheid te leven in het voorgestelde gebied ("*in safety and security, free from danger and risk of injury*"). Deze veiligheidsvoorwaarde moet duurzaam zijn en niet illusoir of onvoorspelbaar. UNHCR preciseert dat het volatiele karakter van het gewapend conflict in Afghanistan in overweging moet worden genomen. Betrouwbare en actuele informatie over de veiligheidssituatie in het voorgestelde gebied van hervestiging zijn belangrijke elementen in het beoordelen van de redelijkheid van het voorgestelde intern vestigingsalternatief. Ten derde, meent UNHCR dat een vestigingsalternatief om als redelijk beschouwd te worden de verzoeker toelaat om aldaar zijn mensenrechten uit te oefenen en om te voorzien in zijn levensonderhoud in menswaardige omstandigheden. In het bijzonder moet de verzoeker toegang hebben tot (i) onderdak; (ii) basisdiensten zoals drinkbaar water en sanitair, gezondheidszorg en onderwijs; en (iii) mogelijkheden om te voorzien in levensonderhoud dan wel bewezen en duurzame steun inzake levensonderhoud. Verder meent UNHCR dat een intern vestigingsalternatief enkel redelijk is waar de verzoeker toegang heeft tot een sociaal netwerk bestaande uit leden van zijn (ruimere) familie of etnische groep in het voorgesteld hervestigingsgebied, die bereid en in staat zijn om daadwerkelijke steun in de praktijk te verlenen. De enige uitzondering op deze vereiste van een sociaal netwerk vormen alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen die geen specifieke kwetsbaarheden hebben. In bepaalde omstandigheden kunnen zulke personen overleven zonder familie of gemeenschapssteun in stedelijke en semi-stedelijke gebieden, voor zover deze gebieden onder daadwerkelijke overheidscontrole staan en deze gebieden beschikken over de nodige infrastructuur en mogelijkheden tot levensonderhoud om in elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

In de Guidance nota van juni 2019, wijst EASO erop dat artikel 8 van Richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, geen criteria aanreikt om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen. Evenmin kunnen zulke criteria worden teruggevonden in de rechtspraak van het Hof van Justitie. EASO put inspiratie uit relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en concludeert, in lijn met UNHCR, dat in kader

van de redelijkheidstest moet worden vastgesteld dat aan de basisnoden is voldaan, zoals voedsel en voedselzekerheid, onderdak en huisvesting, hygiëne zoals drinkbaar water en sanitair. Daarenboven moet gepaste aandacht worden gegeven aan de mogelijkheden om te voorzien in levensonderhoud en de beschikbaarheid van basisgezondheidszorg (p. 34 en 131-132). Ook EASO benadrukt dat in deze rekening moet worden gehouden met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, zoals leeftijd, geslacht, sociale achtergrond, scholing, gezondheid, tewerkstelling, familiale en sociale banden, enz. Deze individuele omstandigheden zijn bepalend voor de mate waarin een verzoeker in staat is om te gaan met de algemene omstandigheden in het vestigingsalternatief (p. 135-136).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing van 28 augustus 2017 gewag wordt gemaakt van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad.

Wat betreft de veiligheidsvoorwaarde, merkt de Raad op dat de verzoekende partij, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, een vrees voor vervolging in de stad Jalalabad niet aannemelijk maakt en dat bijgevolg evenmin blijkt dat de verzoekende partij om deze redenen een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, in de stad Jalalabad zou lopen. Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en elementen aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de stad Jalalabad. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

De beoordeling die de commissaris-generaal in de bestreden beslissing maakte van de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad dateert reeds van 28 augustus 2017. Gelet op de recente landeninformatie is deze beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad achterhaald. Zoals hierboven reeds gesteld, treedt de Raad de analyse van EASO bij dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie daarrond heden niet een dermate hoog niveau bereikt dat moet worden besloten dat elke burger die ernaar toe wordt gestuurd, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Wél stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond hoog blijft zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. *In casu* brengt de verzoekende partij geen dergelijke minimale elementen bij. Evenmin blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van die aard zijn dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in de stad Jalalabad om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Dit besluit neemt niet weg dat in het kader van een beoordeling van de redelijkheid van het voorgestelde intern hervestigingsalternatief rekening moet worden gehouden met de algemene (veiligheids)situatie in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond. Deze beoordeling mag niet worden verward met de beoordeling in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De vraag is hier niet of verzoeker een risico loopt op ernstige schade in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond, hetgeen hierboven al negatief werd beantwoord, maar wel of van de verzoekende partij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich aldaar hervestigt, aangezien de veiligheidssituatie is verslechterd. In dit kader merkt de Raad op dat het district Jalalabad in de 'conflict severity map' van UNOCHA op niveau 2 wordt ingeschaald (EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2019, p. 85-86). Tenslotte moet ook worden gewezen op het feit dat het conflict in Afghanistan zeer volatiel blijft. De Raad houdt dus, onder meer, rekening met de graad van geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen.

In casu betreft de verzoekende partij een jonge man wiens echtgenote en kind in de regio van herkomst verblijven. Noch uit de verklaringen van de verzoekende partij noch uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij over een (bijzondere) kwetsbaarheid beschikt. In tegenstelling tot hetgeen wat de verwerende partij aanvoert kan *in casu* niet aangenomen worden dat de verzoekende partij in de stad Jalalabad over een netwerk beschikt. Het is inderdaad zo dat de verzoekende partij in Jalalabad aan de universiteit gestudeerd heeft. Gedurende de periode van haar studies verbleef de verzoekende partij in Jalalabad. De verzoekende partij deelde een kamer met andere studenten, want zijn dorp bevond zich op 3 à 3,5 uur rijden van Jalalabad (gehoorverslag 29 maart 2017, p.5, 7 en 9). Er wordt niet betwist dat de verzoekende partij na haar studies teruggekeerd is naar haar dorp van herkomst. Uit het gehoorverslag blijkt niet dat de verzoekende partij aan dit verblijf in Jalalabad een (uitgebreid) netwerk overgehouden heeft. In de bestreden beslissing stelt de verwerende

partij dat de verzoekende partij in Jalalabad beroep kan doen op een dichte vriend van haar vader en op een zekere Zalmai of Samiullah. Uit het gehoorverslag van de verzoekende partij blijkt dat de eerstgenoemde een goede zakenrelatie van verzoekers vader was, die de verzoekende partij weliswaar bij haar vlucht geholpen heeft door een visum en een smokkelaar te regelen (gehoorverslag 29 maart 2017, p. 23-24). Deze persoon heeft de vlucht uit Afghanistan van de verzoekende partij in één à twee dagen geregeld. De verzoekende partij is niet bij deze persoon thuis geweest en weet hem slechts ongeveer wonen in Jalalabad (gehoorverslag 29 maart 2017, p. 24). Uit het gehoorverslag blijkt wel dat deze persoon een goede zakenrelatie van verzoekers vader is, maar het gehoorverslag bevat geen verdere duiding hierover. De laatstgenoemde is een dorpsgenoot van de verzoekende partij die na de verzoekende partij vanuit Afghanistan naar Italië gevlucht is en ondertussen teruggekeerd is naar Afghanistan (gehoorverslag 29 maart 2017, p. 12-13). Uit het gehoorverslag kan niet afgeleid worden dat de verzoekende partij met deze personen een daadwerkelijke vriendschapsrelatie onderhield. Het blijkt eerder dat het om een sporadische dienstverlening ging of een zakenrelatie van verzoekers vader betrof zonder dat hierover meer duiding gevraagd werd. Uit het gehoorverslag blijkt niet dat de verzoekende partij andere connecties in Jalalabad heeft. Voorts heeft de verzoekende partij ook haar facebookgegevens aan de verwerende partij meegedeeld (gehoorverslag 29 maart 2017, p.15). Bovendien blijkt uit de gehoorverslagen dat de echtgenote en het kind van de verzoekende partij, evenals overige familieleden van de verzoekende partij in de regio van herkomst verblijven. Ze bevinden zich niet in Jalalabad. Het rechtsplegingsdossier bevat geen aanwijzingen dat de verzoekende partij over andere betekenisvolle contacten en ondersteuning in de stad Jalalabad zou beschikken. In dit opzicht, herinnert de Raad eraan dat de bewijslast omtrent de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief bij de commissaris-generaal ligt.

Zoals reeds vermeld, meent UNHCR in zijn richtlijnen dat het bestaan van een sociaal netwerk een voorwaarde is om een intern vestigingsalternatief als redelijk te beschouwen. De enige uitzondering hierop vormen alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen die geen specifieke kwetsbaarheden hebben. UNHCR meent dat zulke personen overleven zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap in bepaalde omstandigheden kunnen leven in stedelijke en semi-stedelijke gebieden. Deze enige uitzondering moet restrictief worden gelezen en is afhankelijk van: (i) de aanwezigheid van "bepaalde omstandigheden", niet nader gedefinieerd, (ii) het gegeven dat het betrokken gebied onder controle valt van de regering en (iii) het gegeven dat de nodige infrastructuur en mogelijkheden tot levensonderhoud beschikbaar zijn zodat ontheemden in hun elementaire levensbehoeften kunnen voorzien (p. 110). De Raad kan zich voegen naar deze analyse van UNHCR waarnaar de commissaris-generaal overigens ook in de bestreden beslissing verwijst.

In casu, wordt niet betwist dat de stad Jalalabad en de agglomeratie errond onder controle staat van de regering.

Wat betreft de beschikbaarheid van de nodige infrastructuur en mogelijkheden tot levensonderhoud om in elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, oordeelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing die reeds dateert van 18 oktober 2017 dat: *"Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties."* Daargelaten de vaststelling dat de commissaris-generaal niet aanduidt op welke precieze informatie hij zich in 2017 juist baseerde, stelt de Raad vast dat uit de meest recente landeninformatie blijkt dat personen die omwille van het geweld hun toevlucht zoeken in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond heden worden geconfronteerd met verschillende moeilijkheden.

In de COI Focus van 18 maart 2019, wordt de situatie van intern ontheemden immers als volgt beschreven:

"Meer dan de helft van de IDP's in Afghanistan wonen in en rond de grote steden, meestal in informele nederzettingen aan de rand. Dat is ook het geval in de omgeving van de stad Jalalabad en de omliggende districten, zoals onderstaande kaarten ook aantonen. Een rapport van Oxfam van mei 2017 stelt dat 59 % van de bevolking in de stad Jalalabad bestaat uit IDP's en/of uit terugkeerders.

[...]

REACH, een humanitaire organisatie, onderzoekt in januari 2017 de situatie van IDP's en terugkeerders in verschillende IDP-nederzettingen in de provincie Nangarhar waaronder ook Jalalabad, Surkhrod en Behsud. Dit onderzoek toont aan dat de ontheemde families in Nangarhar slechts een beperkte toegang hebben tot gezondheidszorg en geconfronteerd worden met een tekort aan voedsel, drinkwater en

bestaansmiddelen. In het Humanitarian Needs Overview van december 2017 beschrijft UNOCHA dat tussen februari en juli 2017 het aantal informele nederzettingen bijna verdubbeld is in de provincie Nangarhar (van 29 naar 53) met twee derde geconcentreerd in de drie districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod. Veel IDP's uit de omliggende districten hebben zich in de stad Jalalabad gevestigd. UNOCHA heeft hierover geen recentere informatie gepubliceerd.

Door de aanzienlijke groei van de populatie in Nangarhar zijn de lokale middelen en basisvoorzieningen, vooral in Jalalabad, volgens verschillende rapporten overbelast. Onder meer de voorzieningen in de gezondheidszorg en het onderwijs staan onder druk. De komst van terugkeerders uit Pakistan en Iran heeft ook gezorgd voor een overaanbod aan dagloners in Jalalabad wat problemen creëert op de arbeidsmarkt. Veel terugkeerders proberen iets te verdienen door mensen te vervoeren met een riksja of trekken naar de stad met handkarren om groenten en fruit te verkopen, wat leidt tot grote verkeersopstoppingen. De werkgelegenheid voor IDP's in Jalalabad is schaars. Ook de huur- en vastgoedprijzen zijn sterk gestegen. Doordat de meeste terugkeerders bij voorkeur zo dicht mogelijk bij Jalalabad willen wonen, zijn de huurprijzen in en rond de stad sterk toegenomen. Een rapport van Oxfam van januari 2018 stelt dat de meerderheid van de terugkeerders het voornemen heeft om in de provincie Nangarhar te blijven. Dat betekent meer stedelijke groei en verdere druk op de lokale middelen, basisvoorzieningen en infrastructuur. De stadsinfrastructuur van Jalalabad is verouderd en is ontworpen voor veel minder mensen: het grote aantal terugkeerders en ontheemden leidt tot overbevolking, files en de groei van sloppenwijken.

Om het tekort aan onderdak in Nangarhar op te vangen, kondigen de Afghaanse autoriteiten verschillende projecten aan. In december 2016 kondigt de viceminister van het ministerie van Vluchtelingen en Terugkeerders de bouw aan van een township in het district Behsud, meer bepaald in de regio Qasim Abad, waar 30.000 gezinnen onderdak zouden krijgen. Daarnaast zijn er ook plannen voor de bouw van twee andere townships in het district Behsud en één in het district Rodat. Die projecten zitten nog in de ontwikkelingsfase. Om de nationale en internationale acties rond terugkeerders en IDP's beter op elkaar af te stemmen, richt de Afghaanse regering in november 2016 het Displacement and Returnees Executive Committee (DiREC) op. In maart 2017 wordt een actieplan goedgekeurd dat focust op de volgende thema's: humanitaire bijstand, identiteitspapieren, toegang tot basisvoorzieningen, adequate huisvesting en de verdeling van stukken land. Een kostenanalyse wordt uitgevoerd en mogelijk zou er ook nog een wetswijziging komen over de verdeling van land aan IDP's en terugkeerders. Binnen het afgesproken tijdsbestek heeft Cedoca geen informatie gevonden over eventuele gemaakte vorderingen.

[...]

Samuel Hall publiceert in 2014 een studie over armoede, voedselonzekerheid en veerkracht in de grote Afghaanse steden. Dit onderzoek plaatst Jalalabad, naast Kandahar, bovenaan de lijst van Afghaanse steden met het hoogste niveau van voedselonzekerheid. De toegang tot basisvoorzieningen en -diensten (in het bijzonder toegang tot stromend water) blijkt in Jalalabad minder problematisch te zijn dan in andere steden. De toegang tot elektriciteit blijkt wel een probleem te zijn. De studie van Samuel Hall geeft aan dat veel voedsel in Jalalabad geïmporteerd wordt aan lagere prijzen vanuit Pakistan. Vooral de IDP's in Jalalabad hebben te kampen met voedselonzekerheid."

De Raad hecht bijzonder belang aan deze analyse van de algemene situatie voor intern ontheemden in Jalalabad aangezien ze afkomstig is van de verwerende partij. De Raad meent dat, gelet op bovenstaande analyse, het aan de commissaris-generaal toekomt om aan te tonen dat, niettegenstaande deze algemene omstandigheden, de individuele omstandigheden van de verzoekende partij toelaten te besluiten dat redelijkerwijze van haar verwacht kan worden dat zij zich vestigt in Jalalabad. De Raad vindt onvoldoende elementen terug in de bestreden beslissing en in het administratief dossier om de conclusie van de verwerende partij, met name dat de verzoekende partij in Jalalabad beschikt over een redelijk intern vestigingsalternatief, bij te treden.

Bijgevolg, gelet op de algemene omstandigheden die Jalalabad kenmerken met inbegrip van de veiligheidssituatie zoals hoger beschreven, en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, acht de Raad het gegeven dat de verzoekende partij een gezonde jonge man is, die in Jalalabad gestudeerd heeft, zowel Dari als Pashtou spreekt, een cursus Engels en steenslijpen heeft gevolgd, op zich onvoldoende om aan te nemen dat de verzoekende partij in de agglomeratie Jalalabad heden over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Gelet op hetgeen dat voorafgaat maakt de verwerende partij niet aannemelijk dat de verzoekende partij zich redelijkerwijze kan vestigen in Jalalabad en zich alzo aan het willekeurig geweld in haar regio van herkomst kan onttrekken.

2.4. De bestreden beslissing wordt hervormd en de subsidiaire beschermingsstatus wordt op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS